

Jak vzniklo lidstvo

Nejdříve bych rád každému popřál šťastný čínský Nový rok.

Nový rok je obvykle časem, kdy se u této příležitosti sdílí pár příjemných slov. Já však vidím, že se k lidstvu blíží bezprostřední nebezpečí, a proto jsem byl vyzván božskými bytostmi, abych všem na tomto světě sdělil několik věcí. Vše, co se chystám vyjevit, jsou vyšší, přísně střežená tajemství, která sdílím, aby se lidé dozvěděli pravou skutečnost a abych dal lidem další příležitost ke spáse.

Nejprve je tu otázka, jak vzniklo lidstvo. Od úsvitu svého stvoření až po své konečné dny prošel vesmír mimořádně dlouhým časovým obdobím sestávajícím ze čtyř fází: Utváření, Stagnace, Degenerace a Zničení. Když se dosáhne závěrečného bodu fáze Zničení, vše ve velkém kosmickém těle, včetně vesmíru, v němž existujeme, bude okamžitě zcela vyhlazeno a *veškerý* život zahyne!

Když člověk zemře, je to jen otázka chátrání a rozpadu jeho fyzického těla, přičemž jeho opravdová duše (což je ten, kým opravdu je a kdo se skolem jeho fyzického těla neumře) bude znovuzrozena pokračovat v dalším životě. Stejně jako vesmír prochází utvářením, stagnací, degenerací a zničením, i lidské bytosti procházejí narozením, stárnutím, nemocí a smrtí. Toto jsou zákony vesmíru, kterým jsou podřízeny dokonce i vyšší bytosti, jen časový rozsah je delší a proces je zdoluhavější v poměru k tomu, jak velké ty bytosti jsou. Život a smrt pro ně nejsou bolestivé a v průběhu těchto procesů zůstávají při vědomí – je to pro ně, jako by si jen převlékly oblečení. Abych to podal jinak, za normálních okolností životy doopravdy neumírají. Ale když se vesmír a kosmické tělo v konečné fázi Utváření-Stagnace-Degenerace-Zničení rozloží, životy se znovu nenarodí a už tam nebude více existovat život ani hmota, vše se obrátí v prach a bude tam jen prázdnota. V současnosti prochází lidský svět posledním obdobím fáze Zničení v procesu Utváření-Stagnace-Degenerace-Zničení. V těchto konečných časech se vše zhoršilo, tak jak to bylo předurčeno, a tudíž se blíží záhuba. A proto je současný svět tak chaotický. Dobré myšlenky jsou vzácné, mysl lidí se zvrhla, zhýralost a užívání drog se rozbujely a lidé se hlásí k ateismu. Toto je v poslední fázi kosmického těla nevyhnutelné a svědčí to o době, do které jsme dospěli!

Stvořitel si váží všech existujících božských bytostí i životů, které jsou dobré a laskavé, a všeho nádherného tvorstva v kosmickém těle. Proto na začátku fáze Degenerace zavedl řadu božských bytostí k nejzevnější úrovni kosmického těla (všeobecně známé jako „ta, která je mimo Božskou říši“), na místo, kde nejsou žádné božské bytosti, a stvořil Zemi. Země však nebyla schopna existovat nezávisle; potřebovala, aby tam byla odpovídající kosmická struktura, s níž by mohla vytvořit oběhový systém zahrnující život a hmotu. Z tohoto důvodu vytvořil Stvořitel kolem Země velký prostor, kterému vyšší bytosti říkají „Tři říše“. Předtím, než měl nastat konečný čas spásy, nesměly do tohoto prostoru bez svolení Stvořitele vstoupit či jej opustit žádné vyšší bytosti, ať už byly jakkoli vysoko. Prostor Tří říší se skládá ze tří hlavních říší: Říše tužeb (*yu*), kterou tvoří životy na této zemi včetně lidstva; nad ní je druhá říše zvaná Říše formy (*se*); a třetí říše, ještě výše nad ní, známá jako Říše bez formy (*wu se*). Každá následující říše je vyšší a nádhernější než ta pod ní, ačkoli se žádná z nich nedá srovnat s Božskou říší ani s mnoha nebeskými královstvími, která jsou ještě výše. „Nebe“, o němž lidé normálně hovoří, se ve skutečnosti nachází buď v Říši formy nebo v Říši bez formy, uvnitř Tří říší. Každá ze Tří říší má deset úrovní, což celkem činí třicet tři úrovní, zahrneme-li Tři říše samotné. Lidské bytosti sídlí v Říši tužeb, a to je ta nejnižší ze všech úrovní, s tím nejhorším prostředím. Život je tu bolestný a krátký, ale ještě děsivější je skutečnost, že v lidském světě je doopravdy platných jen pár věcí, které lidé považují za pravdy. O čem se lidské bytosti domnívají, že je pravda, je ve větším vesmíru v zásadě považováno za opak

(výjimkou jsou vyšší pravdy, které člověka naučily božské bytosti). Bohové například nepovažují za správné, aby se stal vládcem kdokoliv, kdo zvítězí v bitvě, aby bylo území uzmu vojenskou silou nebo aby byli silní považováni za hrdiny, a to proto, že je v tom zahrnuto zabíjení a loupení. Ve vesmíru ani u vyšších bytostí to tak nechodí, nicméně v lidském světě je tohle nevyhnutelné a přijatelné. To jsou principy lidského světa, ale je to v protikladu k principům vesmíru. Proto jestli si člověk přeje vrátit se do nebe, musí následovat opravdové, vyšší zákony a pracovat na sobě. Někteří lidé jsou spokojeni, když si v životě vedou o trochu lépe než druzí. Ale taková lidé se pouze srovnávají s ostatními lidskými bytostmi v této lidské říši, přičemž všichni zde ve skutečnosti žijí v tom, co se považuje za odpadkový koš vesmíru. Tři říše byly ustaveny v nejzevnějších hranicích kosmického těla a všechno zde je tvořeno těmi nejnižšími, nejhrubšími a nejspínavějšími částicemi – molekulami, atomy a podobně. V očích vyšších bytostí je to místo, kam se vyhazují odpadky vesmíru. Proto považují tuto úroveň molekul za prach nebo „hlínu“ a pokládají ji za to nejnižší místo. Odtud pramení víra, kterou zastávají některá náboženství, že „Bůh stvořil člověka z hlíny“. Člověk byl opravdu utvořen z hmoty na úrovni molekul.

Když božské bytosti stvořily člověka, učinily tak na příkaz Stvořitele, a On jim nařídil, aby každá z nich vytvořila lidské bytosti ke svému vlastnímu, jedinečnému obrazu. Z tohoto důvodu existují rasy bílá, žlutá, černá a další. Přestože se jejich vnější vzhled liší, duši uvnitř jim dal Stvořitel, takže všichni sdílejí společné hodnoty. Smyslem toho, že Stvořitel nařídil božským bytostem, aby stvořily člověka, bylo použít člověka v konečném čase, kdy On nabídne spásu všem životům ve větším vesmíru, včetně božských bytostí.

Ale proč by Stvořitel nechal božské bytosti, aby stvořily lidi na tak nízkém a podřadném místě? Bylo to proto, že tato nejnižší úroveň vesmíru je tím nejtrpčím místem, a pouze když jsou věci těžké a bolestné, může se člověk pozvednout pomocí duchovní praxe a zbavit se své karmy. Když si člověk uprostřed utrpení stále ještě dokáže udržet laskavé myšlenky, umí být vděčný a je dobrým člověkem, pozvedává tak sám sebe. Spása je procesem vzestupu od nízkého k vysokému, a proto je třeba začít zespodu. Život zde je utrpením. Mezi lidmi dochází ke sporům, když se snaží získat výhody, přírodní prostředí je v hrozném stavu a aby lidé přežili, zabere to hodně přemýšlení a úsilí, to jen abych jmenoval pár příkladů. Všechny tyto okolnosti poskytují lidem příležitosti, aby se rozvíjeli a zmenšili si karmu. Je jisté, že když lidé procházejí utrpením, může jim to pomoci odstranit hříchy a karmu. A každý, kdo si uprostřed bolestných situací a mezilidských konfliktů stále dokáže zachovat dobrosrdečnost, nashromáždí zásluhy a ctnost a díky tomu dosáhne pozvednutí své duše.

S příchodem moderní doby měl Stvořitel v úmyslu využít především lidské tělo, aby zachránil četné životy ve vesmíru. A tak byla většina duší, které byly původně v lidských tělech, nahrazena dušemi božských bytostí, které se převtělily jako lidé. Díky lidskému tělu mohou snášením těžkostí zmenšit svou karmu a hříchy. A na tomto místě, které postrádá pravdu, mohou dosáhnout pozvednutí svých duší tím, že se budou držet vyšších pravd vyučovaných Bohem a vytrvají v dobrotě a laskavosti. Nyní nastal konec časů, Nebeská brána, která vede ze Tří říší, byla otevřena, a Stvořitel si vybírá tento druh lidí, aby je vykoupil.

Během fází Utváření, Stagnace a Degenerace se vše ve vesmíru stalo nečistým a je horší, než když to bylo poprvé stvořeno. A proto věci směřují ke Zničení. Jinými slovy, všechno ve větším vesmíru se zkazilo, životy tvorstva už nejsou tak dobré jako na samém počátku, už nejsou čisté, a všechny si nahromadily karmu a hříchy. A proto přichází Zničení. Tento druh hříchu se v náboženském kontextu označuje jako prvotní hřích. Aby mohl být vesmír zachráněn, nařídil Stvořitel mnohým vyšším bytostem a božským panovníkům, aby sestoupili na zem a vzali na sebe lidskou podobu v tomto prostředí, kde mohou trpět, pozvednout se, odčinit své hříchy a znovu se vypracovat – a tím se opět vrátit do nebe. (Stvořitel přetváří vesmír zároveň s tím, jak zachraňuje lidstvo.) Nový vesmír je dokonale čistý a jednoduše

překrásný. Pokud si člověk v takto obtížném prostředí dokáže zachovat ctnostné myšlenky, pokud dokáže čelit náporu moderních hodnot a názorů a držet se těch tradičních, a pokud tváří v tvář útokům ze strany zastánců ateismu a evoluce stále věří v božské bytosti, taková osoba pak naplní svůj účel: získat spásu a vrátit se do nebe. Všechno to šílenství, které se nyní ve světě odehrává, bylo naplánováno pro závěrečnou fázi božskými bytostmi. Jejich cílem bylo otestovat zde životy a zjistit, zda jsou hodny spásy, a dát jim šanci, aby si během tohoto procesu odstranily své hříchy a karmu, zatímco procházejí utrpením. To vše bylo učiněno proto, aby lidé mohli být spaseni a vykoupeni zpět do nebe.

Tím vším chci říci, že smyslem života člověka na této zemi není to, aby dosáhl úspěchů ve společnosti. Veškeré intenzivní úsilí a snahy, které lidé v životě vyvíjejí, a jejich nasazení získat to, co chtějí, což může zahrnovat dokonce uchýlení se k bezohledným způsobům, jen nakonec učiní lidi nemorálními. Důvodem, proč lidé přišli do tohoto světa a stali se lidmi, bylo odčinit své hříchy a karmu a dosáhnout významného duchovního pokroku. Lidé přišli na tento svět, aby získali spásu. Přišli a převzali lidskou podobu, aby čekali na Stvořitele a na spasení zpět do svých nebeských království. A zatímco čekali, hromadili si v průběhu svých mnoha minulých životů zásluhy; a to bylo účelem jejich převtělování. Neklidná povaha tohoto světa je zamýšlena k tomu, aby z těchto životů udělala něco úžasného. Samozřejmě, jsou nějakí lidé, kteří když hledají v těžkých časech božskou pomoc, nejsou s výsledkem spokojeni a začnou Boha nenávidět, a dokonce se proti Němu v důsledku toho obrátí. Někteří se dokonce obrátili na démonickou, temnou stranu, spáchali další hříchy a přivodili si ještě více karmy. Ti, jichž se to týká, by se měli rychle vzpamatovat, prosit Boha o odpuštění a činit pokání, aby byli zachráněni. Vše, co se v životě člověka odehrává, ať už se to zdá zasloužené či ne, je ve skutečnosti karmickým následkem toho, co člověk udělal ve svých minulých životech, ať už to bylo dobré či zlé. Množství požehnání a ctnosti, které člověk nashromáždil ve svých minulých životech, rozhoduje o tom, jaké štěstí ho čeká v tomto životě nebo možná v tom příštím. Žije-li teď člověk požehnaným a ctnostným životem, možná že se to v jeho příštím životě přemění na vysoké postavení či nemalý plat, anebo se to může proměnit v různé druhy bohatství a štěstí, včetně toho, zda má člověk šťastnou rodinu, nebo dokonce toho, jak se vyvedou jeho děti a tak dále. To je základní příčina toho, proč jsou někteří lidé bohatí a jiní chudí a proč někteří zastávají vysoké pozice, zatímco druzí jsou nemajetní a bez domova. Vůbec to není jako ty ďábelské nesmysly o rovnosti mezi bohatými a chudými, které propaguje zlý komunismus. Vesmír je spravedlivý. Ti, co konají dobro, jsou za to požehnáni, zatímco ti, co dělají špatné věci, budou čelit odplatě – pokud ne v tomto životě, tak v tom příštím. Toto je neměnný zákon vesmíru! Nebesa, Země, Bohové i Stvořitel jsou ke všem životům milosrdní. Nebesa, Zemi, lidstvo i božské bytosti stvořil Stvořitel a nikdy se nestane, že On někoho protežuje a druhé ošidí. Důvod, proč někteří lidé vedou šťastný život a jiní ne, spočívá v odměnách a odplatách za minulé skutky.

Když vidíte, že lidé v životě získávají nebo ztrácejí, zdá se, že je to normální projev věcí tohoto světa. V konečném důsledku se však jedná o karmické následky minulých činů těchto lidí. To, zda lidé něco mají nebo ne, či zda v životě získávají nebo ztrácejí, se odehrává způsobem, který je v souladu s tímto světem. Ať už jste v životě bohatí nebo chudí, měli byste dbát na to, abyste konali dobro, zdrželi se špatných skutků, zůstávali dobří a laskaví, byli zbožní a oddaní a rádi pomáhali druhým. Tím si vybudujete požehnání a ctnost a v příštím životě sklídíte odměnu. V minulosti starší lidé v Číně často hovořili o věcech jako nenaříkat nad svým životním údělem, když jsou věci těžké, a že lze získat lepší příští život, když se skrze dobré skutky nashromáždí ctnost. Smysl toho je, že pokud jste ve svém minulém životě nedělali dobré skutky a nezískali požehnání, je zbytečné modlit se k Bohu o pomoc. Vesmír má své zákony, a i vyšší bytosti se jimi musí řídit. I ony budou potrestány, když udělají věci, které by dělat neměly. Věci tedy nejsou tak jednoduché, jak si lidé myslí. Cožpak musejí dát vyšší bytosti lidem všechno, za co se lidé pomodlí? Předpokladem je, že si k tomu člověk musí během minulých životů vybudovat požehnání a ctnost. A tak věci, které k vám

přicházejí, jsou výsledkem požehnání a ctnosti, které máte! Tak to přikazují zákony vesmíru. Ale v zásadě dostat to, co chcete, není základním účelem hromadění požehnání a ctnosti. Skutečným smyslem jejich hromadění je vydláždít si cestu zpět do nebe. A to je to nejdůležitější; ne to krátké období štěstí, které vám mohou přinést v tomto životě!

Učitel Li Hongzhi

20. ledna 2023